

Németh István atya prédikációja Szent Család ünnepén

A Tóócokertben élünk vagy éltünk valamikor majdnem mindannyian. Mind tudjuk, hogy mit jelent ez: ez egy életérzés, ez egy egészen különleges világ. Itt a Tóóciban nekünk mindenünk megvan: tulajdonképpen ki se kell mozdulnunk innen, hogy az egész életünket leéljük. Van óvodánk, iskolánk, piacunk, bevásárlóközpontunk, jégcsarnokunk és még templomunk is. És nem is akármilyen templomunk van: Szent Család Templomunk.

Vajon miért is éppen Szent Család lett ez a templom? Rengeteg választ lehet találni rá biztos, de nekem egy különösen tetszik. Ha végignézünk egymáson: talán senki sincs, aki őslakos a Tóócokertben. Mindannyian betelepültek vagyunk: nagyon sokan Szabolcsból, Szatmárból, Párciumból, Erdélyből és Borsodból jöttek ide egy jobb élet reményében. És Debrecenben az ember először egyedül érzi magát, szüksége van egy otthonra. Ezért jó és találó a Szent Család Templom, mert itt az ember valóban egy családra, egy otthonra találhatott, találhat.

A mai olvasmányban a kis Sámuelről hallhattunk, akinek az otthona a Templom lett, a Templom lett a családja. Az evangéliumban Jézust láthattuk, akinek szintén különösen fontos volt Atyjának háza, a Templom.

A mai vasárnap érdemes körbejárni ezt a kérdést: vajon nekünk hogyan válhat otthonná a Szent Család Templom, illetve hogyan lehet meg bennünk is a Szent Család lelkülete? A teljesség igénye nélkül most csak három érdekes, elgondolkoztató dologra szeretném felhívni a figyelmet.

1. A Szent Család tagjai törődtek egymással, fontosak voltak egymásnak. József hányszor törődött családja egészségével és biztonságával, Mária hányszor aggódott Fiáért és még lehetne sorolni. Fontosak voltak egymásnak.

Egyrészt ezt eltanulhatjuk a Szent Családtól: a mi családjunkban is törödnünk kell egymással, legyünk fontosak egymásnak, szánjunk időt a másik emberre a családban.

Másrészt pedig fontos ez, hogy a templomi közösségünkben is meglegyen. Ha igazán otthon akarjuk érezni magunkat a templomban, akkor fontos, hogy kikkel vagyunk itt együtt. Érdeklődjünk a másik iránt, álljunk meg beszélgetni, foglalkozzunk egymással, csak így leszünk igazán közösséggé.

2. A Szent Család a növekedés helye volt. Jézusnak kiváló lehetősége volt, hogy ebben a közösségben, a családban növekedjen, fejlődjön, mert ott voltak számára a szülei, akik nevelték őt.

A saját családjainkban is a szülőknek példaként, igazi nevelőként kell a gyermekeik előtt járniuk. Meg kell teremteni minden lehetőséget arra, hogy a gyermek valóban növekedjen és fejlődjön. De ugyanígy a szülő is nevelődik, fejlődik a családban – valahogy a gyerekek is tudják nevelni a szüleiket, amikor folyamatosan új kihívások elé állítják őket.

De ugyanígy a templomi közösségnek is egy nevelő közösséggé kell alakulnia, ahol egymástól tanulunk és így fejlődünk. Annyi különböző kultúrából érkezünk ide a Tóócokertbe, hogy minden lehetőség megvan arra, hogy egymástól tanuljunk. Legyen ez a legegyszerűbb dolog: egy recept cseréje – hacsak a karácsonyi

mézeskalácsunkra gondolok otthon, ami ebből a közösségből származik. De ez a kölcsönös tanulás elmehet akár a kölcsönös barátságok szerveződéséig, amelyekben igazán az emberségből tanulunk. És így növekedünk az Isten előtt.

3. A Szent Család volt az a közeg, ahol az érzelmeknek is fontos szerepe volt. József és Mária bánkódva keresték Jézust. Nem szégyellték egymás előtt az érzéseiket, azt, ami bennük van és tudtak róla beszélni egymásnak.

A családjaink is legyenek az érzelmek kifejezésének helyei. Merjük felvállalni egymás előtt, hogy mi van bennünk, merjük megosztani egymással örömeinket, problémáinkat, aggodalmainkat. Számtalan veszekedésnek a forrása az, hogy nem tudunk az érzéseinkről nyíltan beszélni. Nem tudjuk elmondani, hogy mi van bennünk, mit érzünk és egyszer ez csak kitör belőlünk. A mi családjainkban ez ne így legyen. Kapjanak helyet az érzelmek.

Ugyanígy a templomi közösségünk is egy olyan hely legyen, ahol az érzelmeink jelen vannak. A templom a maga meghittségében jobban elősegíti ezt. A mi Templomunk különösen. Ahol most vagyunk, ahol ülünk egy anyaméhet szimbolizál. Azt a helyet, ahol az élet elindul, ahol mindnyájan a legbensőbb kapcsolatban vagyunk az élet továbbadójával. Itt, a Templomban Istennel kerülhetünk teljes közelségbe és ez a közelség sokszor megindít minket, és az érzelmeink is előtörnek és ez jól is van így.

A Szent Család lelkülete: az egymással való törődés, a nevelés és az érzelmek kifejezése. Valahogy ezek legyenek ott a kis családi közösségeinkben, de az egész templomi közösségben is, hogy valóban ebben a templomban otthon tudjunk lenni, megtaláljuk a Szent Család titkát.

Most zárásként lélekben Ferenc pápával együtt imádkozzunk a Szent Családhoz:

Jézus, Mária és József,
bennetek szemléljük
az igazi szeretet tündöklését,
bizalommal fordulunk hozzátok.

Názáreti Szent Család,
tedd a mi családjainkat is
a szeretetközösség helyévé és az ima cenákulumává*
az evangélium hiteles iskolájává,
kis családgyházakká.

Názáreti Szent Család,
soha többé ne tapasztalják meg a családok
az erőszakot, a bezárkózást és a megosztottságot:
bárki is sérült vagy botránkozott meg,
leljen hamar vigaszt és gyógyulást.

Jézus, Mária és József,
halljátok, hallgassátok meg könyörgésünket. Ámen.